

عنوان مقاله:

مطالعه طولی پیش بینی فرسودگی شغلی در پرستاران بیمارستان شهید رجایی: نقش روان رنجوری و تقابل عاطفی

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی مدل ها و تکنیکهای کمی در مدیریت (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

پژمان بیگدلی - کارشناسی ارشد مدیریت صنعتی گرایش تولید و عملیات

ابراهیم احمدی گشینی - کارشناسی ارشد مدیریت صنعتی گرایش تولید و عملیات

امید ارغیش - گروه مهندسی صنایع، دانشکده فنی و مهندسی، واحد گچساران، دانشگاه آزاد اسلامی، گچساران، ایران

جهانبخش رحیمی باغملک - گروه مدیریت صنعتی-دانشکده علوم انسانی دانشگاه آزاد اسلامی واحد گچساران

خلاصه مقاله:

هدف از مطالعه حاضر بررسی این موضوع است که آیا ویژگی های روان رنجوری و سبک های مقابله دانشجویان پرستاری می تواند فرسودگی شغلی پرستاران را پیش بینی کند. یک مطالعه طولی سه مرحله ای در طول مدت 6 سال ، بر روی دانشجویان پرستاری از زمان ورود به دانشگاه (پرستاران بیمارستان شهید رجایی) تا زمانی که به بازار کار بهداشت و درمان وارد شدند، انجام شد. نمونه پژوهش شامل 249 دانشجو سال اول پرستاری (مرحله اول، 179) دانشجویی که در پایان تحصیلات خود هستند (مرحله دوم) 70 پرستار مشغول به کار سه سال پس از فارغ التحصیلی بود. متغیرهای پیش بینی کننده روان رنجوری، تقابل عاطفی و رفتاری بود. متغیرهای معیار، سه عنصر فرسودگی شغلی (خستگی عاطفی، زوال شخصیت و موفقیت فردی بود. برای بررسی تناسب مدل بین متغیرهای پیش بینی کننده و معیار، از مدلسازی معادلات ساختاری استفاده کردیم. سه سال پس از فارغ التحصیلی، 23 درصد از پرستاران میزان خستگی عاطفی بالایی را گزارش کرده اند و 11.4 درصد ، زوال شخصیت را گزارش داده اند. مدل سازی معادلات ساختاری نشان داد روان رنجوری و تقابل عاطفی بر خستگی عاطفی و زوال شخصیت تاثیر مستقیم است. پیشنهاد می کنیم برنامه های آموزشی (مثلا ذهن آگاهی) با هدف افزایش تنظیم هیجان پرستاران در دانشگاه و مراکز درمانی، به منظور جلوگیری و مقابله با موقعیت های فرسودگی شغلی در آینده، اجرا شود.

کلمات کلیدی:

تقابل رفتاری، فرسودگی شغلی ، تقابل عاطفی ، روان رنجوری ، پرستاری، شخصیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1036117>

